

DE WEDERKOMST

Van Mario Reading verscheen eerder:

Het Nostradamuscomplot

MARIO READING

De Wederkomst

Vertaald uit het Engels door
Bill Oostendorp en Joost van der Meer

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *The Mayan Codex*

Oorspronkelijke uitgave: 2010 by Corvus, an imprint of Grove Atlantic Ltd.

Vertaling door: Bill Oostendorp en Joost van der Meer

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Stephen Mulcahey/Arcangel Images/Hollandse Hoogte

Typografie en zetwerk: ZetProducties, Haarlem

Copyright © 2010 Mario Reading

Copyright © 2011 Nederlandstalige uitgave:

Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

ISBN 978 90 499 5237 2

NUR 331

www.uitgeverijmistral.nl

www.marioereading.com

[www.twitter.com/Mistral_boeken](https://twitter.com/Mistral_boeken)

Meer weten over onze boeken?

Schrijf je in voor de nieuwsbrief op www.uitgeverijmistral.nl.

Voor mijn lieve vrouw Claudia de Los Angeles,
la guardiana de mi corazón (zij die waakt over mijn hart)

Mario Reading 2010

Noot van de auteur

Net als de zigeunertradities in deel 1 van mijn Nostradamus-trilogie, het *Nostradamuscomplot*, zijn ook de hier beschreven Mayatradities, -taal, -naamgeving, -gewoonten en -mythen niet verzonnen. Gemakshalve heb ik de gewoonten van een aantal verschillende Mayastammen samengevoegd. Wreedheden die broeder Diego de Landa, zoals verteld door Akbal Coatl, alias de nachtslang, beging, zijn integraal overgenomen. De verschrikkingen hebben werkelijk plaatsgevonden en op de wijze zoals ik die beschrijf. In één allesomvattende pogrom werd het merendeel van de door de Maya's geboekstaafde geschiedenis vernietigd.

GRAFSCHRIFT

*Eet, eet, zolang jullie nog brood hebben
Drink, drink, zolang jullie nog water hebben
De dag zal komen waarop het stof de aarde zal bezitten
En het aangezicht van de wereld zal worden geschonden
Op die dag zal een wolk ten hemel stijgen
Op die dag zal een berg uit de aarde oprijzen
Op die dag zal een sterke man het land opeisen
Op die dag zal alles ineensstorten
Op die dag zal het tedere blad worden vertrapt
Op die dag zullen stervende ogen zich sluiten
Op die dag zal een boom drie tekens vertonen
Op die dag zullen drie generaties mannen daar hangen
Op die dag zal de strijdvlag worden gehesen
En zullen de mensen naar de bossen worden verdreven.*

*Uit: The Nine Books Of Chilam Balam
Vertaald door de auteur*

Proloog

1

Le Château De Monfaucon

Montargis, Frankrijk, 25 oktober 1228

De jonge koning knielde en prevelde een kort gebed voordat de jacht begon. God stond immers aan zijn kant. Even later weerklonk het geklepper van de paardenhoeven en hij verliet met zijn gezelschap van maar liefst vijftig man het Château de Monfaucon, op weg naar de domeinen rondom.

Het was een winderige herfstdag. Dunne bladeren fladderden aan de boomtakken en er hing genoeg regen in de lucht om de wangen nat te maken. De twaalf bereden cisterciënzer monniken die de koning steevast vergezelden, hadden steeds meer moeite met het boven het windgeruis uit psalmodiëren van de canonieke uren. De koning, geïrriteerd door het voortdurende rijzen en dalen van hun stemgeluid, wierp hen zo nu en dan een geërgerde blik toe.

‘Ga maar terug, allemaal. Ik heb genoeg van jullie kattengejank. Ik versta er geen woord van.’

De monniken, gewend aan de luimen van hun heer, maakten zich los uit de jachtstoet. Heimelijk verheugden ze zich al op een vroege terugkeer naar het klooster, met het loeiende haardvuur en het copieuze ontbijt dat hen daar wachtte.

Lodewijk draaide zich om naar zijn schildknaap, Amauri de Bale. ‘Nog even over dat wilde zwijn, gisteren, tijdens ons gesprekje. Dat het zwijn als symbool dus ook voor Christus staat. Klopte dat?’

De Bale werd overvallen door blijdschap. Het zaadje dat hij zo zorg-

vuldig had geplant, was dus toch ontkiemd. 'Ja, heer. In het Germaanse Duitsland staat het everzwijn, *sus scrofa*, bekend als *der Eber*. Ik heb begrepen dat *Eber* direct terugverwijst naar Ibri, de stamvader van de Hebreeuwen.' Maar dan wel dankzij een incorrecte etymologie die voor het gemak kloppend is gemaakt, voegde De Bale er inwendig aan toe.

Lodewijk trommelde op zijn zadelboog. 'Die bekendstonden als de Ibrim. Natuurlijk!'

De Bale grijsde en prevelde een dankgebedje voor de falanx van leermeesters die ervoor hadden gezorgd dat Lodewijk zelfs beter onderlegd was dan zijn verwijfde sodomiet van een grootvader, Filip II van Frankrijk, bijgenaamd Augustus.

'Zoals u wel weet, heer, was het zwijn de beschermgeest van de godinnen Demeter en Atalanta, en in Rome die van de strijdgod Mars. Hier in Frankrijk zou het zwijn uw beschermgeest kunnen zijn, heer, in de zin dat het zowel heldenmoed als standvastigheid in zich verenigt.'

Lodewijks ogen straalden en zijn stem klonk luid boven de harde windvlagen uit. 'Vandaag zal ik met mijn zwaard een wild zwijn doden. Gelijk Heracles op de berg Erymanthus. Vanochtend sprak God tot mij, Hij zei dat de kwaliteiten van het zwijn aldus op mij zullen worden overgedragen en dat tijdens mijn koningschap de annexatie van Jeruzalem, Nazareth en Bethlehem door de katholieke kerk zal plaatsvinden.'

De Bale fronste zijn wenkbrauwen. 'Door de keizer van het Heilige Roomse Rijk, bedoelt u?'

'Door mij, bedoel ik.'

De Bale wist even niets uit te brengen. Dit ging steeds meer de goede kant op. De koning had het zelfs eigenhandig geopperd. Hij wierp een blik op de ruiters om hem heen. Ja, ook zij hadden de woorden van de koning gehoord. Hij kon bijna voelen hoe om hem heen de billen werden samengeknepen nu het tot hen doordrong dat ze deze dag niet op herten, maar op wilde zwijnen zouden gaan jagen.

De zestienjarige De Bale keek even opzij naar de koning. Hij was een jaar ouder en lichamelijk inmiddels volgroeid, terwijl de vijftienjarige koning nog slechts een jonge adolescent was. Maar Lodewijk was meer dan een kop groter dan De Bale en te paard straalde hij het zelfvertrouwen uit van de ongebreidelde jeugd.

‘*Dente timetur*,’ sprak De Bale.

‘*Rex non potest peccare*,’ riposteerde de koning.

Hierop brak onder het jachtgezelschap spontaan applaus uit. Zelfs De Bale merkte dat hij werd geraakt door de elegante *jeu d’esprit* van de monarch. Hij boog diep in het zadel. De Bale had zich slechts over hem willen ontfermen: *dente temetur* was een bekende Latijnse uitdrukking voor ‘hoed u voor de tanden’. Maar de koning had gereageerd met *rex non potest peccare*: ‘de koning kan niet zondigen’. Maar vanwege de bijna onhoorbare aarzeling tussen *potest* en *peccare* had Lodewijk de uitdrukking omgevormd tot ‘jij, wild zwijn, kan de koning niet aan het weifelen brengen’.

Het was zo’n uitgekiende woordspeling geweest dat De Bale even in de verleiding was gekomen om zijn opdracht te negeren en de koning zijn leven te sparen – immers, waar elders dan in Frankrijk was een vijftienjarige koning te vinden die de spitsvondigheid van een Peter Abélard bezat? Maar een verstandig man wist wel beter dan een machtig bloedverwant als Pierre Mauclerc, hertog van Bretagne, tegen zich in het harnas te jagen. De Bale zat ingeklemd tussen de wal van de Plantagenets en het schip van de Capets.

Hij dwong zijn paard wat dichterbij dat van de koning en keek even over zijn schouder om te zien welke indruk zijn aandachtstrekkerij bij het gevolg wekte. ‘Ik weet er een te vinden, heer. Een monster. Het grootste exemplaar aan deze zijde van Orléans. Tweehonderd kilo, als het een onse je meer mag zijn.’

‘Wat? Wat zeg je?’

De domoor zit weer te bidden, dacht De Bale bij zichzelf. Deze man had priester moeten worden, in plaats van koning. Als hij zo doorgaat zullen ze hem moeten wijden. Of dat, of hij wordt uiteindelijk de meest bloed-dorstige, meest verwaande, meest zelfingenomen tiran sinds Nero.

Als weerslag op zijn verborgen angsten flitste een ingetogen gebed door De Bales hoofd: dat het U, Heer, mag believeen dat deze hoerenzoon, na mijn daad, niet als martelaar, en ik niet als ontwijde, gevierendeelde, verwarde koningsmoordenaar zal eindigen.

Met een brede, weeë glimlach antwoordde De Bale nu pas op de vraag van de koning. ‘Ik had hem eigenlijk voor mezelf gereserveerd, heer. Mijn schildknappen...’

‘Hoe kun je dit exemplaar nu voor jezelf reserveren? Alle wilde zwijnen behoren de koning toe. Wie denk je wel dat je bent?’

De Bale bloosde. God, behoed me voor de mannen die mijn heer zijn, mompelde hij inwendig. Hij was reeds verplicht aan Mauclerc, en nu kruiste hij de degens met zijn andere leenheer, Lodewijk IX, op wiens leven Mauclerc het had voorzien. De Bale voelde dat zijn hoofd tolde en zocht koortsachtig naar de juiste tactiek, de juiste uitweg.

‘Het beest leeft ver buiten de koninklijke domeinen, heer, en dus is het wettelijk van mij. Ik heb het nog niet gedood maar heb mijn mensen slechts opgedragen een rieten omheining rond zijn hol op te trekken en om het beest met lawaai op zijn plek te houden. Ik weet dat hij daar zit. Ik heb hem alleen nog niet waargenomen. Ik wilde hem in naam van Onze Lieve Vrouwe slachten. Ze zeggen dat hij slagstanden van dertig centimeter heeft.’

‘Slagstanden van dertig centimeter? Onmogelijk.’

De Bale wist tegen wie hij het had. Hij haalde zijn schouders op en staarde in de verte.

‘Dan is het de duivel, geen everzwijn. Tweehonderd kilo zei je? En slagstanden van dertig centimeter? Een bedrieger. Het is ondenkbaar dat onze Heer Jezus Christus in zo’n monster wordt weerspiegeld.’

De Bale maakte zich op voor de genadeslag. ‘Dat zou best kunnen, heer. U hebt ongetwijfeld gelijk.’ Met een overdreven gebaar sloeg hij een kruis, alsof hij een onzichtbare congregatie met wijwater besprenkelde. ‘Kan een christenkoning zich derhalve een betere tegenstander wensen?’

2

Het jachtgezelschap had vijf uur nodig om de domeinen te bereiken. Er was om reservepaarden gevraagd, en De Bale had eten besteld en bevolen dat er vlak voor het hol van het monster een jachttent werd opgezet. Bovendien had hij zijn pachters van tevoren per bode laten weten dat ze die dag niet hoefden te werken, om zich aldus van een zo groot mogelijk publiek te verzekeren voor wat in zijn ogen niets minder dan een verpletterende, alleshervormende gebeurtenis zou worden.

Toen de stoet uiteindelijk vanuit het Sint-Benedictusmoeras kwam aangereden, vielen vijfhonderd onderdanen op de knieën om hun koning te begroeten.

‘Belieft het u eerst wat te rusten, heer?’ De Bale ving de blik van de hofmeester, die een buiging maakte om aan te geven dat alles klaarstond om de koning te gerieven. ‘Of gaan we meteen aan de slag?’

De koning tuurde over de rieten omheining. Zijn gezicht zag asgrauw.

Hij verliest de moed, dacht De Bale bij zichzelf. De arme drommel heeft er vijf uur over kunnen nadenken, en hij verliest de moed. ‘Mag ik het voor u opnemen, heer, en het varkentje in uw naam aan het mes rijgen?’

Lodewijk wierp een been over het zadel. Een schildknaap kwam aangesneld en bukte zodat hij een menselijk afstapje vormde opdat de koning zijn laarzen niet hoefde te bevuilen. ‘Heeft God deze ochtend ook tot jou gesproken, Amauri?’

‘Nee, heer. Natuurlijk niet. God spreekt alleen tot koningen, pausen en de keizer van het Heilige Roomse Rijk.’

De koning bromde wat en gebaarde zijn adjudant. ‘Geef me een speer. Ik zal dit zwijn doden, en daarna zullen we eten.’